

ஓ
திருக்குறள்
வீட்டின்பால்

பதினாண்டு சைவசித்தாந்த நூல்கட்டு ஆங்கிலத்தில்
மொழிபெயர்ப்பும் விரிவுரையும் ஆக்கியோராகிய

திரு - ஜே. எம். நல்லசாமி பிள்ளை
பி. ஏ., பி. எல்.,
அவர்களால் எழுதப்பட்டது

மலர் - 2

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகப் பதிப்பு நிலையம்
மலைக்காலை, கேரள

1923

விலை அறுபது ரூபாய்க்கு

நூன் முகம்

அறம், பொருள், இன்பம் என்ற முச்சுவைகள்
முபபாவில் உலகோர்க்கியப்பட் டிருக்கின்றன.
இவைகளின் பயனாகிய வீடு என்னும் நுகாசநி
யைத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் தமது

திருக்குறளில் வெளிப்படையாகக் கூறவில்லை. புலன்கள தொழிற்பட்டிருக்கும் நிலையை யார் தான் புகல வல்லுனர்? ஒருவர் அந்நிலையை எய்தலாமே யொழிய, அவ்வுணர்ச்சியை எடுத்ததுரைக்க முடியுமோ? ஆரினும் நமது தேவர் அறம், பொருள், இன்பம் என்பனவற்றிலே குறிப்பாக அனுபவ நிலையாகிய வீட்டைத் தெளிவுறுத்தி யிருக்கிறார்.

அந்த நுணுக்கங்கள் எம் தந்தையாராகிய திரு. ஜே. எம். நல்லசாமி பிள்ளையவர்களால், ஒரு கட்டுரையிற் ரொகுக்கப்பட்டு, 1905 - ம் ஆண்டு மேததிகள் 25-ம் நாளன்று, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் நான்காவது ஆண்டு நிறைவு விழாவில், திரு. பொ. பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் தலைமையின் கீழ் அரங்கேற்றப்பட்டது.

மனம், மொழி, மெய் முதலியவைகளால் டுறம்பாகக் காட்டக்கூடாத வீட்டின்பாலைத் திரு

4

நுண்முகம்

வள்ளுவர் தந்திலரென்று குறை கூறுபவர்கள், இக்கட்டுரையான் தங்கள் குறைவை நிறைவு செய்து கொள்வார்களாக. அதுவே நாம் கோரும் பயனாகும்.

நம் தமிழ் மொழியிற் பிறந்து பின் பல பிற மொழிகளுக்கு அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பொருளுடன் வீட்டையுந் தந்த திருக்குறளை ஒவ்வொருவரும் ஒதி உய்யவேண்டுமென்பது எமது நோக்கமாகும். அதனால் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகப்பதிப்பில், “திருக்குறள் - வீட்டின்பால்” என்பதனை இரண்டாவது மலராக விடுத்தாம். அன்பர்கள் வீட்டின்பாலைக்கொண்டு

இன்புறவார்களாக.

ஜே. என். இராமநாதன்,

தலைவர்,

தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகப் பதிப்பு நிலையம்.

10, வெங்கடாசல நாயக்கன் தெரு,

கோமளேசுவரன்பேட்டை,

மார்ச்சு, 1923

மலைச்சாலை, சென்னை.

திரு - ஜே. எம். நல்லசாமி பிள்ளை

உ
சிவமயம்

திருக்குறள் - வீட்டின்பால்

திருவள்ளுவதேவரின் பெருமையும் அவர் திருக்குறளின் பெருமையும் பாவராணம் அளப பரிதேன எவாகும் தெரிந்ததே. நாயனார் தம வாய்மொழியானன்றி உலகிற்கு மேலான அறத தைத நாமே ஒழுகியும் காட்டினார். துறவறத்தை நன்கு மதித்தும், சில ஞானக் களாளர்களைப் போல அததுழையை நாடாது, இலலறத்தினின் றுமே பிறவிககடலை நீதலாகுமென்பதனைக் காட்டி, எந்நிலையினராரினும் தத்தம நிலைக்குரிய தொழிலைசெய்து உயிர வாழ்வதே மேலான ஒழுக்கமென உழைப்பின் பெருமையையும் புகட்டி, யாவர் மாட்டும் அன்பு பூண்டொழுக்குவதே மேலான அறமெனவும் காட்டி, மனத்துறக்க மடைந்து தெய்வ பததியிற் சிறந்து அவருடைய அநீத பக்குவ நிலையை விளக்கி நின்றார். ஓர் சூங்கிலேய சரித்திரக்காரர், “ உலகிற் பெரியோ

6

திருக்குறள்

நெனக் கொண்டாடுபவரெல்லாம் சில குற்றம் குறைபாடுள்ளவர்களாகக் காணப்படுகின்றார் ” என்றனர். காளிதாசப்புலவரும், “ வெண்ணிலா விற களங்கமிருப்பது குற்றமாயினன்றோ, அம் மேன்மக்கள் குற்றமும் குற்றமாகு’ மென்றனர். இவ்வுரைகள் உலகியலுக்கு எவ்விதமாக ஒப்பினும், இக்குற்றம் குற்றமேயென, நாயனார் தம்மொபபற்ற புனித வாழ்வினால் நிலைநிறுத்தினார். எவ்விதத் திங்கிலையும் நினைத்தலும் செய்தலுமின்றி, எவ் விதப் பற்றுக்களையும் களைந்து எவ்வுயிரினிடத்தும்

அன்பு பூண்டொழுகுவது அருமையினும் அருமையன்றோ? அவ்வித அருமையும் பெருமையுமன்றோ நம் நாயனாது.

மேல், திருக்குறளின் பெருமையைப்பற்றிப் பேசப்புகின், தமிழ்ப்புலமையில் மிகச்சிறந்த கனம் ஜி. யூ. போப்பையரின் உரை மிகவும் கரு தற்பாலது. அவர் இந்நூல் எப்பாடையினும் ஒப்புயர்வற்றதெனக் கூறியுள்ளார். இது சாமானிய உரையன்று. இவ்வே, லத்தின், கிரீக் முதலிய ஐரோப்பிய பூர்வீக பாடைகளிலும், ஆங்கிலேயம், பிரஞ்சு முதலிய தற்கால பாடைகளிலும் புலமையடைந்தவரும், இந்திய பாடைகளில் அநேகம் தெரிந்தவருமாயுள்ளவர். ஆக அநேக பாடைகள் அரசரிமை பெற்று நடக்கும் இக்காலத்திலும்,

வீட்டின்பால்

7

இத்திருக்குறள் இப்பெரும்புகழ் பெறுமாயின், இந்நூல் பிறந்த காலத்திலேயே கல்விச் செருக்கடைந்திருந்த மதுரைச் சங்கப் புலவர்களாற் போற்றப்பட்டது என்பது ஆச்சரியமன்று. நூலாசிரியர் இழிகுலத்திற் பிறந்தவரென்றது உண்மையாகுமேல், அவர் மேலும், அவர் திருக்குறள் மேலும் புலவர்கள் பலரும் சொரிந்த புகழும் பெருக்கமடைந்தது. அரசங்கப் புலவருள் ஒருவர் இந்நூலை வேதமென்றார். மற்றொருவர் அவ்வேதம் போலல்லாது யாவும் வாய் மடுப்பினும் இச்சொல் தன்னொற்றல் குன்றாது பயன்படும் என்றார். ஒருவர் இதனை தேவாயிர்தமென்றார். மற்றொருவர் அவ்வயிர்தம் போலல்லாது யாவரும் பருகற் கினியதென்றார். இன்னுமொருவர், “சிந்தைக்

கனிய செலிக்கினிய வாப்கனிய, வந்த விரு வினைக்கு மாமருந்து” என்னும், நமக்கு மேசா விற சவை யூறுகின்றது. ஒருவர் நம் அகவிருளை நீக்கி மனக்கமலத்தை மலரச்செய்யும் ஞான சூரியனாகக் கூறியுள்ளார். இன்னொருவர், அறம் தகழியாகவும், பொருள் திரியாகவும், இன்பம் நெய்யாகவும், செஞ்சொற் நியாகவும், குறட்பா தண்டாகவும் அமைந்து நம்மகவிருளை நீக்கும் விளக்கென்றார். வடமொழியிலுள்ள சில சூத்திரங்கள் போலல்லாது சுருங்கச் சொல்லுதலோடு, ஐயந்திரிபற

8

திருக்குறள்

விளங்கவைத்தலையும், சொற்சவை பொருட்சவைகளிற் சிறப்புற்றிருத்தலையும் இச்சங்கப் புலவர்கள் பாடிபுள்ளார். “சர்வ தர்மங்களும் சர்வ சாஸ்திர விஷயங்களும் அடங்கியிருக்கும் பெருநூலிதுவே : எல்லாப்பொருளும் இதன்பாலுள் : இதன்பாலிலாத வெப்பொருளுமில்லையால்” என்னும் வாக்கியத்தால் விளக்கியிருக்கின்றார்.

மேல் கல்லாடர் என்னும் புலவர் இந்நூலின் அரியதாகிய ஒரு மேன்மையைப் பின்வரும பாட்டாற் சிறப்பித்தனர்.

ஒன்றே பொருளெனின் வேறென்பர் வேறெனின்
 என்றென்ப ராறு சமயத்தார்—என்றென
வெப்பா லவரு மியைபவே வள்ளுவனார்
முப்பான் மொழிந்த மொழி.

அல்தாவது, திருவள்ளுவர் வாக்கானது எல்லாச் சாஸ்திரங்களின் சாரமாயும், எல்லாச் சமயிகட்

கும் சம்மதமாயுமுள்ள சமரச சித்தநாதமாகும். ஆகவே, அன்று தொடரு எல்லாச சமயிகளும் அவரைத தம்பாலவரெனக் கொண்டு அன்பு பாராட்டி வருகின்றனர். ஆகலால் அவர் வாய் மொழி பொய்யாமொழி யென்பதும், நிர்மலமாயுள்ளதென்பதும், ஒப்புயர்வற்ற நீதி சாத்திரமாயும் சமயசாத்திரமாயு முள்ளதென்பதும் பெறப்படும்.

வீட்டின்பால்

9

மேலித திருக்குறள் அறம், பொருள், இன்பமென முப்பாலாக வகுத்தாது. இம்முப்பாலின் திறத்தைப்பற்றித் தமிழினும் ஆங்கிலேயத்தினும் பண்டிதர் பலர் அநேகமாகப் பேசியிருக்கலின், அவற்றைப்பற்றி நான் விசாரியாது விடுத்தாம். ஆயின் இவகு எடுக்க விரைவே தான் என்னை யெனின், திருக்குறளின் வீட்டின்பால் பற்றியேயாம். என்னை? ஆன்றோர் பலரும் இது முப்பால் நூலென்று கொண்டிருக்கவும், வீட்டின்பாலும் இதன் கண் படாநென்பதற்கு சான் நென்னை யெனின், முற்கூறிய சுவாமி புலவர்களோ, நம நாபனரை “முப்பாலின் நாப்பால் மொழிந்தவர்” ஆகக் கொண்டிருக்கின்றனர். இன்னும், “அறம்பொருளின்மும் விடுவீனும் நான்கின் திறநெகிரிந்து செய்ப்பித்தவு” என்றும், “அறனறிந்தே மான்ற பொருளறிந்தே மின்யின் திறனறிந்தே விடுதெளிந்தே” என்றும் கூறியுள்ளார். ஆகவும் துறவறமாகிய காரண வகையானன்றி இலக்கண வகையால் வீட்டின்பாற்பற்றிக் கூறிற்றில நூல்கள் என்று பரிமேலழகர் கூறிய

தனால் துறவறததுள் வீட்டினைப்பற்றிக் குறிப்பாகக் கூறினார் என்பதும் தெலிச. வீட்டென்பது “சிந்தையு மொழியும் செல்லா நிலைமைதது” என்பதை ஒப்பினும், அவவீட்டென்பதும் ஒன்

10

தீருக்குறள்

றுண்டோ, வீட்டைபவன் எவன், வீட்டையும் வழி யாது என நிகழும் வினாக்களுக்கு விடைபகரும் நூல்களே ஞான சாத்திரமாக யாவருங் கொள்ளுகின்றனர். ஆகவே இவர் விஷயத்தில் நம நாபனாரின் கருதது என்னையெனக் கொஞ்சம் கூர்ந்து விசாரிக்கப் புகுவாம். அவர் கருத்தும், “கடவுள் வாழ்தது” என்னும் முதலதிகாரத்திலும், “நீத்தார பெருமை” பென்ற மூன்றா மதிகாரத்திலும், “நிலையாமை,” “துறவு,” “மெய்யுணர்தல்” என்னுர்திகாரங்களிலும் கிடக்கக் காணலாம்.

மேல இம்முதலதிகாரம் கடவுள் வாழ்ததாகக் கூறினும், இதிற் கடவுள் துண்மைபும், அவனது இலக்கணமும், வீட்டைய விருமபுவா னிலக்கணமும், அடையும் வழியும் விரிததுக் கூறியுளது. முதற்குறளில், கடவுள் தான் உண்டோ என்னும் ஆசங்கையை நீக்க, “ஆதிபகவன் முதற்மேயுலகு” என்னும் மொழிகளாற் ‘காணப்பட்டதாகிய உலகம் ஒருவனால் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்’ என்னும் நியாய வாயிலாக நிலை நிறுத்தினார். இன்றுவரையும் உள்ள நூல்களிற் கடவுளதுண்மை கூறற்கு இந்நியாயந்தான் விசேடிதததாயிற்று. இவ்விஷயமே, சிவஞான போத முதற்குத்திரத்தினும், பிரம்ம சூத்திரம்

வீட்டின்பால்

11

இரண்டாமவற்றினும் விஸ்தரித்தவளது. ஆதி
யென்ற சொல்லானது உலகுத் தோற்றத்தின்
மேற்று, கடவுள் ஆகியுமந்தமும் இல்லாதவனாகை
யால்; “போற்றி யருள்கதின் னுதியாம பாத
மலர்” என்றதினும், ஆதியென்னும் சொல் பக
வானின் சிருஷ்டி கருத்தியததையே விளக்கி
யின்றது. உலகு என்னும் சொல் உரைகாரர்
சுண்டிபிரகண்டேலின்றுது என்றாகுவின், ஆதி
பகவன், உலகு, உயிரகா என முப்பொருள் உண்
மையும பெறப்பட்டது. இம்முப்பொருள்களில்,
கடவுளது முதன்மை கால இடவகைபா என்று
என்பதனை ஓர் உவமை வாயிலாக விளக்கிக்
காட்டினார். இறைவன் அகரம் போலுமுயிர் :
உலகுயிராகள் மெய்ப்பொலும் உடல் : உலகுயிராகிய
இருப்பொருள்களும் இறைவனுக்கு உடலாகும்
தன்மையானே உலகின ஒன்றுபடுத்திக் கூறினார்.
இவ்வுவமான வாயிலாய், இறைவனுக்கும உல
குயிர்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் இணைத்தெனக்
காட்டினார். இறைவனும் உலகுயிர்களும் ஒன்றே,
இரண்டோ, அன்றே என்னும் வினாக்களுக்கு
ஒன்றென்றும்; இரண்டென்றும்; அன்றென்றும்
கூறாமல், அவற்றின் சம்பந்தம், உயிர் மெய்
யெழுத்துக்கள் போலாமென்றனர். இச்சம்பந்த
மும் என்னையெனின், உயிரெழுத்தும் விகாரத்

12

திருக்குறள்

தானன்றி, நாதமாத்திரையாய் இயல்பாற் பிறந்து
தானே ஒலிக்குந் வலியுளது. மெய்யெழுத்தேநா
ள் இயற்கையானன்றி, உயிரோடு கூடி மட்டும்

ககப்பெறும். அஃதாவது “அ ஆ” முதலிய உயிர்கள் தாமே ஒலிகளாம்: ககரமுதலிய எழுத்துகளை ஒலிக்கப்படுங்கால்: க (க + அ) என்றேனும், இக என்றேனும் ஒலிக்கலாமேயன்றி அகர, இகரங்களை விடுத்தது ஒலிக்க இசைபா. அடிமட்டன்றி, உயிரெழுத்தினின்றும் மெய்பிறந்ததாகக்கொள்ள எவ்வித ஏதுவுமின்று. அகரத்தினின்றும் ககர சகரங்கள் எக்காலத்தினும் ஒலிக்கா. ஆகவே உயிர மெய்யெழுத்துக்களா ஒன்றோ வேறோ, என்னும் வினா நிகழ்த்தும் போது, ஒன்றெனின், உயிரினின்றும் மெய்பிறந்த வேண்டும்: வேறெனின், தானாகவே ஒலிக்கவும் வேண்டும். ஆகவே இவை ஒன்றுமன்று: இரண்டுமன்று. ஒன்றாகாமல், இரண்டாகாமல், ஒன்று மிரண்டு மின்றாகாத சம்பந்தம் வேறேனும் உளதோ எனின், அச்சொற்களை அப்பொருள்களை விளக்கும். உயிர் என்னும் சொல்லே ஆன்மா விற்கு உரிய பெயராகவும், நமமுடலே மெய்யரசும், இவ்வுடலுயிர்ச்சம்பந்தம் இணைத்தென அறிந்த பரமஞானியே தமிழ்வகுத்த அகத்தியனாராகவும், அவர் இவ்வுடலுயிர்ச்சம்பந்தம் இவ்

வீட்டின்பால்

13

வெழுத்துகளிற கண்டுணர்ந்து அவைகளுக்கிட்ட பெயராகும். அததமிழை அ - உயிர், க - மெய்யெனக் கறகப்புகும் பாலனமதலையும், ஞானசாத திரத்தின் முதலெழுத்துகளைக் கறபவனாவன்.

மேல நமமுடலுயிரரச சம்பந்தமுமே என்னை பென விசாரிக்கப்படுகின், இவ்விஷயம் சைவசித்த தாந்த வாத்தியங்களினன்றி யேனை நூல்களிற

விஸ்வரூபகர சண்டிலம். ஆனால் 'பேயன் என்
 னும் மனது, தாம எழுதிய 'உயிர் உடல்'
 (Mind and Body) என்ற நூலில் பின்வருமாறு
 சிந்தனைகளைப் பதிவு செய்திருக்கின்றார்.

“இடங்கொண்ட அசுத்ததுடன் உயிர் ஒன்று
 யிருக்கக் கண்டேனாம். ஆயினும், உயிர் உண்மை
 யில் இடங்கொண்ட விடயம் அன்று. ஆகவே
 இடங்கொண்ட அசுத்ததுடன் சேரா இவ்வரிதாகிய
 சம்பந்தத்தைக் குறிக்கும் சரியான பதம் கிடைப்
 பது கஷ்டம். சரியான உபமானமும் கஷ்டம். மற்ற
 றெல்லாச சரியான நவநீயமும் நோக்கி, இந்தச் சம்
 பந்தம் விபரீதவிநோத சம்பந்தமாயிருக்கின்றது.”

எனினும் நமது நோக்கம் இவ்வுடலுயிர்ச் சம்
 பந்தத்தைக் குறிப்பதில், உயிர் மெய்யெழுத்துப்
 பானத்தைக் கைக்கொண்டனாம். பேயன் பண்டி
 தா கண்ட வண்ணமே நமமவர்களும் இச்சம்பந்த
 மும் ஒன்றாகாம விசண்டாகாமல ஒன்றுமீரண்டு

14

மின்றாகாமலென்ற, விபரீதமும் விரோதமுமாகவே
 காண்கின்றார்கள். எனினும் இப்பொருள்களை ஒன்
 றாகவும் இரண்டாகவும் எண்ணவும் கூடும். இச்சம்
 பந்தத்தை விளக்கச் சரியான சொல் ஏற்படாவிட்
 டாலும், இஃது உண்மையாடுமென யாவரும் அங்கி
 கரிகற்பாலதன்றோ? ஆதலாலன்றோ நாயனார்
 கூறிய வுண்மையும், சர்வ சாஸ்திரஸாரமாகவும்,
 சமரசஞானமாகவும் கொள்ள இடமுண்டாகிறது.

ஆகவே : இறைவன் உலகுயிர்களின் சம்பந்தம்,
 நமமுடல் உயிர் போன்றும் உயிர் மெய்யெழுத்துப்
 போன்றுமுள்ளது என்பது திண்ணம். இத
 னுண்மை, மெய்கண்டதேவரது “அகர வுயிரின்

றேல் அககரங்களின்றும் ” என்னு முதுரைபைய மனதிலமுத்த இன்னும் விளங்கும். ஸ்ரீ கண்ட சிவமும் தம பாடியததில் உலகுபிரகடகு இறை வன் உயிராம் தன்மைபை விளக்கியிருப்பதைச் சித்தாந்ததீபிகை 5-வது புத்தகம் 95-ம் பக்கம் காண்க.

மேலும் உயிர் மெய்யாகாது — மெய் உயிரா காது எனினும், உயிரன்றி மெய்பிறவாது மெய் புடன் உயிர்பிரிவின்றி நின்றலும் காண்கின்றோம். இதனால், இறைவன் சூக்சும லக்ஷணமாகிய “ஒன்று நீ யல்லீ யன்றி யொன்றில்லை” என்ப தும் விளக்கியதாமென்க.

வீட்டின்பால்

15

இறைவன் உயிரென்றதினாலும், படைத்தல், ஆக்கல், அழித்தல் முகவிய தொழில்வன்மை யாலும், அவன் இயற்கையறிவுடையவன் முற் றறிவென்பதும் பெறப்பட்டது. அதுகொண்டே உலகுபிரகடகு அவன் சநகிதியில் அறிவற்ற அசை தன்மப்போலும், அசைவிததாலன்றி அசையா, அறிவிததாலன்றி அறியா எனவும் ஏற்பட்டன. இக்கருத்தை வலியுறுத்தும் பொருட்டே, இரண் டாம் குறளில் இறைவனை ‘வாலறிவன்’ எனவும் இறைவனை வாழ்த்தி வணங்கி அருள் பெறாத உயிர் களின் கலவியறிவைப் பயன்றததாகவும் குறித் தார். கலவி யறிவின் பயனும் அவனை யடைய வேண்டுமென்பதும், ‘தான்’ என்றசொல்லால் அவ னது பெருமையம் நமது சிறுமையும் பெறறும்.

மேல் அவன் முற்றறிவனாகவும், நாம் சிற்றறி வுடையோமாகவும் அவனை நாம்நிரந்தடைவ தெப படியெனின், இறைவனின் மறறெரு தன்மையி

லை அஃது எளிதாம். அன்றே இறைவன். அன்பு வேறு, இறைவன் வேறன்று. ஆகவும் அவன் நினைப்பவா மனமே கோயிலாகக்கொண்டு வசிக்கவன். 'ஏகினான்' என்ற பதத்தினால், இறை பணி நின்ற அன்பர்களுக்கு அவர்கள் நினைப்பதன் முன்னமே அவன் விரைந்து சென்று அருளுமாறுங் கண்டாம்.

வீட்டின்பால்

17

“ பாசா விசம்புளா .. ஆராலும்

காண்டறகரியன் மெக்கெளியன் ”,

என்பன மறைமொழிகள்.

மேல எங்கே அன்பு விழையுமோ, அங்கே ஆனந்தம் பிறக்கும். அன்பில்லாத விடமும ஆனந்த முண்டாகுமோ? இறைவனை ஆனந்த கைமும் ஆனந்த சொருபனாகவும் சொல்லி, அவன் நம்மிடத்தில் அன்பு அல்லது அருளைச் செலுத்த இயலாதவா எனமுல் துருகாலும் பொருந்துமோ? இறைவன் நமரிடத்தில் அரு ளையழிந்து, நாம் அன்புநகி நிறுதியா அவன் நமக்கு ஆனந்தமாகவூஉர் பின்வரும் திருவாகு குளாயும் வாகு விளங்கு

“ சட்டோ நினைக்க மனத்தழதாம் சககாரை ”,

“ உள்வப்படா உருவுருவை யுள்ளுதலும்

கள்வப்படாத களிவந்த வானகருளை ”,

“ நினைத்தனை யளவுள்ளதோ பூவினிற்றே னுண்ணுதே நினைத்தொறுக்காண்டொறும் பேசுகதொறுமெப்போதும் அனை உதலும் புண்ணெக ஆனந்தத் தேன்சொரியும் குளிப்படை யானுகேசெனறுதாய் கோததும்பீ ”,

‘ உருகிப்பெருங் உளங்குளிச முகந்துகொணை’

16

திருக்குறள்

அவன் முற்றறிவுடையதைவின், நாமவனை
அளநதறிவது இபலாதாகும். மேலும் நம தற்
போதததை முன்னிட்டு அறியப்புகின், இன்னும்
அசாதகியமாகும். நான எனது என்னும் அகப்
பற்று புறாபறறுககளை நீக்கி இறைவன் பால்
உள்ளன்போடு முருகி மெய்சிலிர்த்து நிற்பார்,
அவன் அருளோடுபெறுவது எளிதினும் எளிது.
உடாபுகி சிவமுற அவ்வித அன்பும் இன்றுண்
டேவ, இன்றை அவ்வ நோபு பெயலாகுமெனறா.
நன்முயற்சி எவ்விதத்தினும் வேண்டுகாரினும்,
அவன் அருள் முனவர் வேண்டுமென்பது 'ஏகி
ணன்' எனவூம ிதத்தினால் மீண்டும விவங்குள்.

“அவனருளாலே அவனருள வணங்கி”;

“தப்பாமே உள்ளடைந்தா

கெடுகருக்கும வனமையினுன”;

“அன்பாக்கு மெய்யன அலலாதாகரு அலலாதான்”;

“நினைப்பரிய தளிப்பெய்யோன”;

“தேவாகளே, துலே நழைவரியான்

நுண்ணியனாய் வகடிமேயன்

பாலே புதுநீது பாருக்கும பாவகத்தால்”;

“தேவாகட்கும், தெரிக்கும் படித்தனறி

நினறசிவம வகதுமமை,

யருக்கும் பணிகொளரும்”;

18

திருக்குறள்

“ஞானக் கடுப்பின் நெளிவைப் பாகை

காடற்கரிய கலத்தை கந்தாத்

தேனைப் பழச்சுவை யாயினாள்

சித்தம் புருந்து தித்திக்க வல்ல

கோனைப் பிறப்பறத நாண்டு கோண்டான்.”

இருவர் அறிவினால் ஒன்றப்படுவது கூடாதாகும். அன்பே ஒருவரை ஒருவர் ஒன்றுபடுத்தல் வல்ல, ஆயின் ஒருவர் ஒருவரை அறிந்தால் தான் அன்பும் பிறக்கும். பூர்வ புண்ணியத்தினால் பார்த்தலுமே அன்பு விழைவதும் உண்டு. “கண்ணபபன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை” என்றதும் அதுபற்றி அன்பின் முன் கீழ்சீமலில்லை. வலியார் எளிபார் இல்லை. சாகிசுலமில்லை. நான் எனதென்பது மில்லை. தற்சுகம பாராது பிறர் துன்பம் தானே வசுகமும். பிறர் நன்மையே நாடும். பிறர் மேல் தீங்கு நினையாது. எல்லா மிருந்தும் உள்ளன்பில்லாவிடில் வற்றல் மரபா மன்றே.

ஓர் ஐரோப்பிய தத்துவ ஞானி, “சூரியனைப் போலும் இறைவன்; அவனையறிவது கூடாது; அவன் துண்ணிய ஒளிக்கிரணங்களே அவனது அருள், அவ்வருளொளியாலே மட்டும் நாமவனையறியலாம்” என்றார்.

வீட்டின்பால்

19

மேல் அவன் அகண்ட ஞானமுடையவனாகவும், சால அன்புடையவனாகவு மிருக்க, உயிர்கள் பிறந்திறந்துழன்று துன்பத்தில் ஆழ்ந்து அவதிப்படுவதென்? இவ்விதந் தேநாற்றுவிததல் முதலியவைகளை நெய் செய்பவேண்டுமெனில், இறைவனது செய்கை பயனற்றதுமன்று: தன் பொருட்டு மன்று; பிறர் பொருட்டே: அவன் தனக்கென்று வேண்டுதல் வேண்டாமையில் னாகாரின். உயிர்

கவர் இறங்கியபடிப்பட்டு நிற்பவாகவா ஆகையால்,

அவ்வநிம்மைப யொழிகுதும் பொருட்டே... இப் படைத்தலை முதலிய நொழிலகளைச் செய்வதும் ஆகும். இறைவன் என்றும் சலமில் னாதற்கும் உயிர்க்கா சந்சலத்துக குடப்பட்டதற்கும் ஏது, இத்திருத்தறவிலால் விளங்குகின்றது. அஃதோ வது இறைவன் விருப்பு வெறுப்புற நிருத்தலும்; உயிர்கள் விருப்பு வெறுப்புற நிருத்தலும். உயிர்கள் தவகா சிற்றறிவால் தங்களுக்கே என்று மழியாத வின்பங்கொடுப்பது இன்னதே எனத் தேர்ந்து கொள்ளாமல், தாங்களே செய்யவேண்டிய கர்மங்களை துன்பத்தை தருவதாயின் அவைகளை விலக்கி, அல்லாத கர்மங்களை தற்காலம் இன்பம் தருவதாயின் அவைகளைச் செய்யவே புண்ணிய பாவங்கள் விளையும். விளைதலும் “இருள்சேரிரு விளைபும் பற்றும் : பற்றலும்” அடிக்கடி பிறந்

20

திருக்குறள்

தற்கதுழலப பிறப்பின் பிணியரு. ஆகப்பிறப பின் பிணியறுவதற்கு வழி யாது எனின், இரண்டுண்டு. அவையாவன :—இருவினை யொப்படைதலும், பற்றறறான் பறநினைப பற்றலுமே. வேண்டுதல் வேண்டாமை யுடைமையும், இன்மையுமே உயிர்களுக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள கண்டியுபான பேதம். தேவர்களா வறுமைரியுள் புறறு, பொருளை நாடி, திருப்பாறகடலை கடையுமபோது, மலைபிலுங் கடலிலும் உள்ள ரர அசரமாகிய உயிரகட்கு விளைபும் துன்பத்தைக் கருதி

ஞானக் கலை. உயிராகதம செய்கலை பாவ
 மாகையால், அப்பாவமே விஷயமாகத் திரண்டு
 அவர்களைத் தீயிடுகிறது. அதில் வெறுப்புறறு
 வருந்தி நின்று இறைவனை நோக்கி ஒலாவிட்டபூ
 தாகா. உயிராகத் தங்களை சய நனவாயை
 நாடிச் செல்லுமபோது தெய்வத்தை நினைப்பது
 வழக்கமில்லை. மியுவினை 'ஐயோ தெய்வமே
 இப்படி என்னை விட்டு விட்டாயே' என்று
 கத்துவது. இறைவன் தாயினுமிகக் அன்புடைய
 னாதலின், அவன் அவர்களை அழுகைக்கு இரங்கி,
 தமதுபாததநால் விளைந்த பாவத்தைக் காரணமாகக்
 கொண்டு, அவர்கள் இரிமபையை நீக்கி, தான்
 பற்றற்றான்; எவ்விதப் பற்றுக்களும் தன்னைப்
 பற்றுவென்பதையும் விளக்கித் தன் பாதத்து

வீட்டின்பால்

21

வததை நிலை நிறுத்தியவாறுங் காண்க. வேண்டு
 தல் வேண்டாமையாலேயே இருவினை யுண்டாகிய
 வாறு ஆதாம ஏவாள சரித்திரத்தினாலும் விளங்கு
 வதாம். (Tree of knowledge of good and
 evil) நல்லது தீயிடுதன மூன்றும் மரம் என்னுந்
 தலைப்பின் சீழ் எழுதிய வியாசத்திறு கண்டு
 கொள்க.

மேலு சொல்லிய போதத் விஷயாதிகாரால் இக்
 குறட்கும், பின் வரும 'இருநாசிரி நுகினைபுளு
 சீசரா இறைவன், பொருளசீசா புகழ்புரிந்தார
 மாட்டு' என்னும் குறட்குமுள்ள சம்பந்தங்களை
 ஊகித்துணர்க.

நாம விருப்பு வெறுப்புறறு அப்பாதலும், ஐய
 புலவேடா வழியாகலீன, ஐயவொழிவாய்களை
 யளித்தவுடன், இருவினையும் நமமைய பற்றுது பரி

சுத்தாகாராவோம். ஆக, இருவினை யொப்படைநத வழி மலபரிபாக மெய்தலும் பெற்றும். இறைவன் அநாதீப மலத்தினின்றும் நீங்கி நின்றான் என்பது ஆறாதிருக்குறார்ப் பெற்றும். அவன் வழிபே சிற்கவும், நட வினைகள் அறம் என்பதும் பெற்றும்.

ஆயின், உலகில் அநேக கடவுளர்கள் உண்டே, அவர்களை யெல்லாம் வழிபடல நன்மை பயக்

22

திருக்குறள்

குமோ, என்னும் ஐயத்தை நீக்குதற கெழுநதது, ஏழாந் திருக்குறள். வழியர் வழியரிடததுச் சென்றும் பயனென்? ஐசுவரிய முடையவனிடத்திற் சென்றாலன்றோ தன் வறுமை மாறும்; அது போல, ஒப்புயாவற்ற சாவ ஐசுவரியமுமுடைய ஏகநாயகனிடத்திற் சென்றடைநதாலன்றோ நம மனககவலையறும். கண்ணனும் கீழையிலட்சோகம டாவனியாய், “ அநதநதக் கடவுளர்களை யடைநத வர்கள் அவரவர் உலகத்தை யடைகின்றார்கள். என்னை யடைநதவர்கள் பிராமர நிரவாணத்தை யடைகின்றார்கள் ” என்றது, இககாரமை பற்றியே யன்றோ. உயிரககிரங்கி அருளவே, அவன் அநதணன் (குருணைககடல்) ஆகின்றான் எனினும், அவன் பகூபாத மிலலாதவனென்பது ‘அற வாழி’ எனபதனும் பெற்றும். “ சலமில்ன் சகுகரன் ” என்றார் பிறரும்.

மேல் விரிததுக்கூறிய இறைவனது மாட்சிகளை எண் குணபாக வகுத்தக காட்டினா; அவை வருமாறு — தன் வயததனதல் (சுவதவனை என்றது இருக்கு), தூபவுடம்பினனதல், இயற்கை

புணர்வின் ஏதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்ற லுடைமை, வரம்பிலின்ப முடைமை என்பனவாம்.

வீட்டின்பால்

23

இக்குணங்களை யுடையவனே இறைவன் என்பதும், அவனடிச சாராதார் பிறவிப பெருங்கடல் நீந்தாரெனவும், சேர்ந்தவா நீந்துவர் எனவும் ஆசிரியர் கடைபிடித்தார். மேல, உட்கள் சிற்றறிவுடையாதலும், அதனால் வேண்டிதல வேண்டாமை யுடையாதலும், அதனால் இருவினைப்பற்று, தகொடர்பு உண்டாதலும், அதனால் பிறப்பிறப்புண்டாதலும், உண்மையாக அபாபற்றறுப்பற்றற்றான் பற்றினைப்பற்றின் அல்லாது, பற்றுவிடாதென ஆசிரியா கருததை மேல விடக்கூக காட்டினும். ஆகப்பிறவித துன்பத்துக்கு முத்தம் காரணமாயுள்ளது உட்களது சிறுநிலையாம். இதனைபே, அறியாமை, அகராணா, அவிததையல்லது அவிசசை, மயக்கம், மருள், ஆணவமென்ப பல சொற்களாற கூறுவது. இவ்வறியாமையின் தன்மை எனடுனவின், இதுதான் பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரலாம். பொருள்களை அதனதன் தன்மை யினைதென அறிதல அறிவாம். ஒன்றை மற்றொன்றாகவும் சந்தேகமாகவுக கோடலே அறியாமையாகும். இவ்வாறையறியாதினால் நான் எல்லாத் தீங்குகளும் விளைகின்றன. ஆசிரியர் “பொருளல்லவற்றை” எனது, “பொருளில்லவற்றை” எனின், பொருள் வேறுபட்டு, மருட்சி கொள்ளற்குக்

காரணமாதலும் காண்க. ஆசிரியர் கருத்து, உயிர் உடல்களை இல்பொருளாகக் கொள்வது அறிவின்றி, உடலை உயிராகவும், உயிரை இறைவனாகவும் கொள்ளாதலும்; இதிலேயே படுதலுமே அறியாமையென்பதாம். உலகர் “இறைவன் உளன்” இறைவன் உளன்” எனக் கதகிக் கதறினும், அவர்கள் உண்மையான கடவுளாகக்கொண்டது தங்கள் உடலேயேயாம். ஒருவன் காலோரிற் படுக்கையினின்று எழுந்தது முதல் இரவிற படுக்குறங்கும் வரை செய்யும் முயற்சிகளைக் கணக்கிட்டு ஆராயின் அவைகள் எல்லாம் தன் உடலைக்காக்கும் வழிமுறைகளாம். வேறு உயிரிருப்பதாகவும் தோன்றாத துணையாகிய கடவுளிருப்பதாகவும் நினைப்பில்லை. நினைப்பிருப்பினன்றோ, அவற்றையே நோற்றும் வழி தேடுவன். தேடினன்ற, பிறப்பிப்பிணியும் அறும்.

இவ்வறியாமையே நீங்கியபின் அடைவதென்ன? தான் அறக்கொடாமல் அடைகின்றவன் தானு முண்டோ? என ஐய நிகழ்த்தினார்க்கு, இருள் நீங்கியபின் கதிர் ஒளி பெறுதல் போல, அறியாமையே நீங்கி, இறைவனருள் பெற்று வரம்பிலின்பத்திலாழ்தல் அமையும். கதிர்வனன்றி இருள் நீங்குதலும் ஒளிபுண்டாதலும் அமையாதாகலின், இறைவனன்றி அறியாமையே நீங்குதலும், இன்பம்

வீட்டின்பால்

24

பெறலும் அமையாது. முதலதிகாரத்தில் 3-முதல் 10-வது வரையுமுள்ள திருக்குறள்களிலும் “பற்றுக் பற்றற்றான்” என்ற குறளிலும்,

“இருள் நீங்கி யின்பம் பயக்கும்”, “பிறப்பென் னும் பேதைமை நீங்க”, “சார்புணராத சார்பு கெட. ஓழுகின்” என்ற திருக்குறள்களிலும் பதி ஞானமின்றிப் பாசகூடியன பெறு, சல அமையாதென வும், உயிர்கள் உய்வெய்தும் பொருட்டு ஈசுவரன் ஒருவன் திசுசயமாக வேண்டுகொள்ளும், ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தி தின்றார். இதைப் பின்னும் வலி யுறுத்தும் பொருட்டேயன்றே எதிர்மறையான்,

“ஐயுணர் வெய்தியக கண்ணும் பயழின்றே
மெய்யுணர் வில்லாதவற்கு”

என்று மொழிந்தார். அஃதாவது ஒருவன் புலன் வழிகளை யெல்லாம் அடைத்து, சததமாய், அறவாழி அருதணனாகி, தாரணைக்கணின்று, இவ் வெய்துதறகரிய இநதிலையில் சினறும், பதிஞான மில்லாவிடின், அவன் வீட்டுப் பெற்றையடைபான் என்பதே. இநத விஷயத்தை மிகவும் ஆழ்ந்து கவனிக்கற்பாலது. ஏனெனில் இக்காலத்து ஐரோப்பாவிற்கு பெருமபாலும் தம வயத்ததாய வழியே போதுமென்னும் பூர்வபட்சமதம் மிகவும் பிரபல மடைந்திருப்பது மிகக்காணக்கூடும். இம்

26

திருக்குறள்

மதமும் ஒருகாலத்து இந்தியாவிலும் பரவியிருந்து பின் முற்றிலும் ஒட்டப்பட்டது. இதன் முன் ஓடிப்போன இம்மதம் பின்னும் ஈங்குத் தலை யெடுக்க ஏது உண்டாயிருக்கிறது. இவ்விஷயங் களை யாம் “புத்தமத விசாரணை” யென்னும் வியாசத்தில் விரிவாக வரைந்திருப்பதால் ஈங்கு இம்மட்டில் விடுதலாம்.

மேற்கூறிய மெய்யுணர்வென்னைபெனில், நில

முதலிய ரீறாகிய தத்துவங்களின் உண்மைகளையும், அவைகள் காரணகாரிய சம்பந்தமுடைய வென்றும், நிலைபேறுடைய வென்றும் தெளிந்தது, கரணங்களெல்லாம் கடந்து நின்ற அகாரணமாகிய முதல்வனை இததத்துவங்கள் எல்லாவற்றிலும் காண்பதே. உள்ளது, மெய்ப்பொருள், செம்பொருள் என்பன தோற்றக கேடுகளின்றி நித்தியமாய், நோன்மையாற்றன்னை யொன்றும் காத்த விண்மைநிற் றாய்தாய், தானெல்லாவற்றையும் கலந்து நின்றும் தான் விகாரமின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மைத்தாய் நிற்கும் முதற் பொருளாகிய பரம்பொருளை யுணர்த்திற்று.

இம்முதற் பொருளை யடைதற்குச் சிறப்பு வகையான மூன்றுபாயங்கள் கூறுகின்றார். அவை தாம் கேட்டல், சிந்தித்தல், காண்டல் என்பன இவை மூன்றும். 36-வது அதிகாரம் 6, 7-வது

வீட்டின்பால்

27

குறள்களால் அருளிச் செய்கிறார். இவற்றில் காண்கையாவது, உயிர் தன் அவிச்சை கெட்டுப் பரமசுகத்தூடன் ஒற்றுமையுற இடைவிடாது அப்பரம்பொருளைத் தானாகப்பாவித்தல். என்னை? ஒன்றினைத் தானாகப் பாவிக்க அந்நிலைமை வந்தெய்துவது எப்படியெனில், கூறுதும். உயிர்களுக்கு இரண்டு குணங்களுண்டு. அவை தாம் பற்றின்றி நிலலாததும், அது அதுவாதலும் ஆம். அஃதாவது தானெனத தனித்து நிலலாது, கட்டையில அககினி போலவும், அல்லது வடததில் ஊஞ்சல் போலவும், அல்லது கொம்பிற் பழம் போலவும் பற்றின்றி நிலலாது. அப்படி நிற்

பின் யாதொன்று பற்றின் அதனியல்பாய் நின்று
தானென வேறாய் விளங்காது. ஆகவே உட
லுடன் கலந்தபோது உடலாகவும், கடவுளுடன்
கலந்தபோது கடவுளாகவும் காணப்படாது நிற்
கும் உயிர். அதுபற்றியே, ஒரு சாரார் உட
வினைச சோதித்து உயிரைக்காணாது ஏங்கியும்,
இன்னொரு சாரார், கடவுளைச சோதிப்பதுபோற்
சோதித்து உயிரைக்காணாது மயங்கியும் உயி
ரொனப்படுவதொன்றில்லை யெனப் பொய்யுரை
கூறி யுழன்றார். இததன்மையால், அதை பளிங்
குக்குவமை கூறியுள்ளார். ‘பந்தமறும் பளிங்
கணைய சித்து நீ’, ‘அடுத்தது காட்டும் பளிங்’

28

திருக்குறள்

கென்றார் நம்மாசிரியரும். நம்மவர்களன்றி,
கிறிஸ்து மதத்தில் மிகவும் போர்போன என்றி
டிசரம்மண்டு பண்டிதரும், “எல்லா மாந்தரும்
பளிங்குகளாவார். இததன்மையானே, அது அது
வாதல் சித்தித்ததாகும். மனிதனுக்கு மிகவும்
ஒற்றுமையான உவமாவை அவன் பளிங்கென்
பது” என விளக்கினார். மாசு படிந்த பளிங்கா
னது பந்தம் அற அறத்தன் ஒளியை மிகுதியும்
பிரதிபலிக்கச் செய்து, பந்தம் முற்றும் அறவே,
அதன் ஒளி பூரணமாய் விளங்கி, அப்பளிங்கைப
பார்க்க வொண்ணாது அதனை மூடி நிற்கும். பா
மாசிரியரும், இன்னொரு, கண் (கண்ணும
பளிங்கே) ஆகிய திருட்டாந்த வாயிலாய்,
“சென்று சென்றுணர்வாய்த தேய்ந்து தேய்ந்து
ஒன்றும்” என்று திருவாய்மலாந்தருளியதூஉம்
இவ்வண்ணமே. டிசரம்மண்டு பண்டிதர் இத்

தன்மையை, (Laws of reflection and assimilation), பிரதிபலித்தல், ஒன்றாகுதல் என்னும் விதிகளாகக் கூறியுள்ளார். அஃதாவது “நான் அதைக் கண்டேன், அதை என்னிடம் தோற்றுவித்தேன், அதுவானேன்” என்பதாகும்.

பின்வரும் சுவேதாசுவதர உபநிடத வாக்கியங்களையும் கவனிக்கவும்.

வீட்டின்பால்

29

“அவனை நினைந்து, அவனுடன் கூடி, அவனுடன் ஒன்றாகவும், முடிவில் மலமாயை யின்றும்;”

“மாசு படிபடி கண்ணாடியானது துலக்கவும் ஒளி பெறுதல போல, தன்னுடைய உண்மை ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவுடன் மனக் கவலை தீர்ந்து இன்பத்தை அடைகின்றான். விளக்கைக் கொண்டு பார்ப்பது போலத் தன் ஸ்வரூபத்தைக் கொண்டு பரம்பொருளின் உண்மையை யறிகின்றான். என்றும் உள்ளதாகிய, பிறப்பிலியாகிய எல்லாத் தத்துவங்களையும் கடந்து சிற்ற கடவுளை யுணர்ந்ததும், எல்லாப் பாசங்களினின்றும் நீக்கமடைகின்றான்.”

இவ்வுண்மைகளெல்லாம் சந்தான குரவரும் பின்வரும் விருத்தப்பாசிற றொகுத்துக் காட்டியதுங் காண்க.

கண்டலிவையல்லேனென் றகன்றுகாணச்
 கழிபாமுகானல்லெனெனக் கருதிக்களிந்த
 தொண்டிடுமொழிமுளத்தவன்ருளின் றகலப்பாலே
 சோகமெனப்பாவிக் கததேன் றவன்வேறின்றி
 விண்டகலு மலங்கெனல்லாங்கருடியானத்தால்

விடமொழியும் துபோலமிலமதையடையும்
 பண்டைமறைஞ்ஞமதுகாணுனென்ற
 பாவிக்ச்சொல்லுவதிப்பாவகத்தைக்காணே.

20

திருக்குறள்

ஆகவே, சித்தாந்த மென்னை யெனின், உலக
 மானது முவினைப்படுதலின் ஒருவனால் உண்டாக்
 சுப்பட்டதெனவும், அவனும், முடிவிலாற்றலும்,
 முற்றறிவு முடையவனாக வேண்டுமெனவும்,
 அவனை அன்பாகவும், தனக்கென ஓரிச்சை யில்
 லாதவனாகவு மிருத்தலின், அவன் செய்யும் படைத்
 தல் முதலிய தொழில்களும் உயிர்களை முடிய
 அழுக்கைப் போக்கற் கென்றும், இறைவனும்,
 உயிர்களும், உயிர் உடல்போல், ஒன்றாகாமல் இரண்
 டாகாமல் ஒன்றுமிரண்டு மின்றாகாமலிருப்பன
 வென்றும், உயிர்களும் தங்கா அறியாமையாகிய
 பாசத்தை யகற்றிக்கொள்ள வேண்டுமாயின், நான
 எனதென்னும் பற்றுக்கள் அறவும், வேண்டுதல்
 வேண்டாமை யறவும் வேண்டுமெனவும், தனக்
 குண்மைபான பற்றுக்கோடு ஒப்புயர்வற்ற அருட்
 பெருகு சோதி தனிப்பெருங்கருணை யெனத்
 தேர்ந்து அவனிடம் அயரா அன்பினைச் செலுத்தி
 அவனடிச்சேர்ந்து இறைபணி நிற்கின், அவனை
 மலம் மாயையாகிய வல்வினை செய்கள் சார்தரா :
 அவ்வினை யடைதற் குபாயங்களும, கேட்டல்
 நினைத்தல் பாவனையாகிய சரியை, கிரியை, யோச,
 சமாதிகொ னவும் ஆசிரியர் கூறிப்போந்தார்.

மேலதுவே, நமது சிற்றறிவினால் அளந்தபடி
 வீட்டு விஷயத்தைக் குறித்து ஆசிரியர் கருத்தா

கத் தோன்றுகிறது. இவ்விதமாக விரித்துக்காட்டிய உண்மையில் யாவருக்கும் சம்மதமா யிருக்குமென்ப தெமதெண்ணம். ஆயின், ஒரு மதம் எம்மதத்தவருக்கும் சம்மதமா யிருக்குமோ என ஆசங்கை நிகழுங்கால், எல்லா மதங்களின் சாரமாயும் சமரசமாயுமுள்ளது சாலும். நமயிலும், அவ்வித மதம் உண்டெனவும் துணிவாம். அம்மதம், கண்ணாடியானது பார்ப்பவர் முகத்தையே காட்டுவிக்குமாறு போல், எவரும் பாராதவுடன் தங்கள் தங்கள் மதமாடுமெனக் கொள்ளுகின்றார்கள். ஐரோபிய பண்டிதர்களிலும், நம வடமொழியிலுள்ள சிற்சில நூல்களைச் சாங்கிய நூலாகவும், யோக நூலாகவும், அதனுடைய நூலாகவும் பலவாறு கூறினார்கள். தற்காலத்துப் பண்டித சிரோமணிகளாகிய மகடன்னல, கார்பீ என்பவர்கள் கருத்து, அந்நூல்களின் கூறிய வுண்மை சாங்கியும், யோகம், துவைதம், அதனுவதம் முதலிய வையன்றி இவைகளின் சாரங்கொல்லாம அடங்கிய சமரச நூல்களாகும் என்பதே. இவ்வித சமரச சித்தாந்தமடங்கிய நூல்களாகவும் கொண்டது சுவேதாசுவதர, உபநிடதமும், பகவந்திதையுமே; தமிழில் நமது திருக்குறளைச் சொல்லலாம். அவ்வித சமரச நூலாகவே கல்லாடர் முதல் வந்த ஆன்றோர்களாம் கொண்டாடப்பட்டி

மிருக்கின்றது. எல்லா மதத்தவர்களும் அதனைத்
தழுவுவதும் அதுபற்றி, விரிவஞ்சி இம்மட்டே
விடுதலாம்.

திருவள்ளுவநாயனரின் திருவருளால் தமிழ்நாடு
நீடிதது வாழக்கடவதாக :

dramany

S P I

The Kalha Press, Madras